

skrænke Rettens Arbejde, var den, at man siger: den dygtigste Betjent er den, der holder bedst Orden i Kvarteret, holder Kvarteret som et Mønsterkvarter, hvor der er de færreste Uordener og saa faa Rapporter som muligt. Saa tror jeg, Forholdet mellem Betjentene og Borgerne vilde vinde derved, og jeg tror, at Byens Udseende vilde vinde derved baade for fremmede og for Byens egne Borgere. Jeg lægger ikke Dommerne den hurtige Behandling af Sagerne til Last, thi naar der er saa og saa mange Sager, der skulle paadømmes, og saa og saa megen Tid til at paadømme dem i, kan man selv regne ud ved Hjælp af en meget let Division, hvor lang Tid der er til Paadømmelsen af hver Sag. Jeg ved ogsaa, at det har været regnet ud i et kjøbenhavnsk Højreblad, og jeg ved ogsaa, at det var formlidable Resultater, der kom ud om denne Sekundbehandling og, hvad der kunde præsteres i den Retning. Men lige saa klart er det, at skal det præsteres, kan kun den ene af Parterne faa Lov til at have Ordet, og Sætningen *audiatur et altera pars* gaar ganske ud af Sagaen ved den Lejlighed, som enhver vil kunne forvise sig om ved at aflægge et Besøg i Københavns Politiret, hvad der ikke er særlig hverken opbyggeligt eller morsomt. Jeg tror, at baade Dommerne og Borgerne lige inderligt ønske, at der vil komme det gode Tillidsforhold mellem dem, at Borgerne vide, at Sagen, naar den kommer for Dommerne, bliver grundig og indgaaende undersøgt og retfærdig paadømt, og at Dommerne paa deres Side ønske den Tro udbredt blandt Borgerne, at deres Sag altid hos Dommerne er paa den gode, retfærdige og indsigtfulde Haand. Skal dette naas, maa en Dommer ikke have flere Sager at undersøge og paakende, end han kan overkomme. Men det er vistnok lige saa nødvendigt, at vi holde Politiet noget til Vinden, saa at det ikke blander sig alt for meget i Borgernes Anliggender, baade ydre og indre. Naar den ærede sidste Taler fremdrog nogle Eksempler paa, hvorledes man skaffer Politirapporter, falder det mig ind, at det ikke er ret mange Aar siden, at en Betjent, efter hvad jeg læste i et herværende Blad — selv kan jeg ikke indstaa for Sandheden deraf — havde et særligt Fif, hvorved han Gang efter Gang fik noteret Detailhandlere for Udsalg af Spirituosa om Søndagen eller fik Værtshusholdere og Beværttere uden Ret til Spiritusudskænkning noterede og bragte for Retten. Vedkommende Assessor blev rent tilfældig opmærksom paa, at det var den

samme Betjent, der fandt disse Tilfælde atter og atter, og ved at undersøge Sagen fandt han, at Betjenten aflagde Besøg i disse Boder, i det ene Tilfælde altsaa paa Helligdage, og i det andet i saadanne Beværtninger uden Ret til at udkænke Spirituosa; der sad han saa og fik en elskværdig Passiar med Værten, fik saa Mavepine og bad om en Bitter, som han fik Lov til at købe, hvorefter han fik vedkommende op i den offentlige Politiret. Denne Betjent fik, saa vidt jeg husker, en saadan Afrøfling, at den Slags Historier vel ikke saa let gentage sig, men allerede det, at det har gaaet i en Tid, og det, at der sættes en Præmie for Angiveri og Rapportskriveri, vil altid være en Uting ved Politiet. Det er ikke den Maade, hvorpaa Politimesteren og Politistaben komme i det Forhold til Borgerne, som de skulde og burde, og som begge Parter kunde være tjente med.

Dette Lovforslag har undergaaet samme Skæbne som forskellige andre af den højtærede Justitsministers Forslag, saa det ikke foreligger ganske i samme Form fra Landstinget, som den, hvori det udgik fra Justitsministeriet. De Forandringer, der er skete deri, indeholde paa mange Punkter Forbedringer, ja endogsaa meget væsentlige Forbedringer fra, hvad det indeholdt i sin oprindelige Skikkelse. Efter som det forelaa i sin oprindelige Skikkelse, kunde Politidirektøren lade udfærdige Bødepaalæg, men det er rettet i Landstinget til, at han kan udfærdige en Tilkendegivelse, et Forelæg, som det kendes i Norge, og som ikke er det samme som Bødepaalæg, der baade efter Ord og Indhold bærer det samme Stempel som en foreløbig Dom. Dernæst er der indført en anden meget væsentlig Forbedring, og det er den, at Forelægget for at have Gyldighed over for vedkommende skal røre underskrevet af den sigtede selv. Naar man ved, hvorledes en Forkyndelse gaar for sig, og hvor vanskeligt det vil være for den eller de Betjente, der overbringer en saadan Forkyndelse, at kunne give en nøjagtig og rigtig Attest om det Svar, sigtede har givet, kan man kun være Landstinget taknemmelig for, at det har indført den Forandring, at sigtede skal give sin Underskrift derpaa. Det har derimod undret mig, at Landstinget ikke samtidig dermed har rettet første Del af § 2, hvori der staar, at Forelægget kan enten meddeles sigtede paa Politikamret eller forkyndes efter Reglerne for Tilsigelser til den offentlige Politiret, thi vi have der en Maade, hvorpaa